

Като близки на сливенско произшествия прѣзъ тая епоха могатъ да се посочатъ тия прѣзъ врѣме върлуването на прочутитѣ за врѣмето си мухамедански сектанти, срѣщу които загина и Шишмановия синъ Александъръ въ М. Азия. Единъ отъ тия сектанти, които сж проповѣдвали братство между мухамедани и християни, е билъ Бедрединъ Симавпаоглу. Той се подвизавалъ между населението въ самия Балканъ, а другаритѣ му Береклюдже и Торлакъ Кемалъ — въ М. Азия. Бедрединъ най-послѣ е билъ побѣденъ при Сѣресъ<sup>1)</sup>. До зацаруването на Мухамедовия синъ Мурадъ II е владѣло друго междуцарствие. Единъ отъ съперниците на Мурада, нѣкой-си Мустафа, е билъ гоненъ и хванатъ при Енидже и умѣртвенъ до върха Тоганъ. Вѣроятно, въ тоя случай въпросътъ се отнася за Енидже Къзълъ-Агачъ.

Отстъпенитѣ отъ Сюлеймана на Мануила градове отъ Босфора до Месемерия, между които за насъ сж важни Созополъ, Мосополъ, Скафида, Анхияло и Месемврия, ако и припознати за такива отъ Мухамеда (1413 г.), при Мурадъ II влизатъ отново въ турски рѣцѣ (1424 г.)<sup>2)</sup>.

Отъ тукъ нататѣкъ, край редица сдѣлки съ роби, потурчвания и разселвания въ България най-важно събитие за насъ е походътъ на Владислава IV срѣщу турцитѣ прѣзъ България и ужасния му край при Варна (ноември, 1444 г.). Споредъ една версия, войскитѣ на маджарския кралъ начело сина му, сръбския деспотъ и Хуниадъ, имали за планъ да минатъ Балкана прѣзъ Златишкия проходъ (Azlad) и нахълтатъ въ Тракия за да прѣвзематъ Одринъ, още повече, че Румелийскиятъ беглербегъ билъ занятъ въ Карамания (М. Азия). Колко е вѣрно това, може да се сжди и отъ

---

<sup>1)</sup> Ham.-Hellert, II. 186. Възможно е, че въ свѣзка съ тия сектанти и най-вече борбитѣ на Мурадъ II срѣщу тѣхъ въ М. Азия е прѣселването на Къзълбашитѣ край Източния Балканъ, най-вече въ Айтошко, още повече, че и тѣ бѣха мухамедански еретици. Мурадъ сломява малоазиятскитѣ сектанти въ 1416 г., слѣдъ като е падналъ срѣщу тѣхъ и Александровия замѣстникъ Али бей (Александъръ е билъ потурченъ синъ на царъ Шишманъ).

<sup>2)</sup> Слѣдъ това византийцитѣ сж владѣли само въ Ц-дъ и прѣградията му, въ Силиврия и Деркосъ. Солунъ пада въ 1430 г. Ср. Ham.-Hellert, II. 161, 249 и II. 281, дѣто тѣ влизатъ въ противорѣчие съ твърденото отъ самитѣ тѣхъ.